

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: S. T. N., nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
se sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2025, č. j. OAM-1572/ZA-ZA11-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2025, č. j. OAM-1572/ZA-ZA11-HA15-2024 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaný rozhodl, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „*ZoA*“), protože se řízení o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochrany podle § 25 písm. i) ZoA zastavuje. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevyjádřil k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. V napadeném rozhodnutí také podle něj byly zcela nedostatečně posouzeny jednotlivé důvody pro udělení azylu a jeho odůvodnění nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen: „*správní řád*“).

Obsah žaloby

2. Podle žalobce není napadené rozhodnutí náležitě odůvodněné, je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a své závěry neodůvodnil, napadené rozhodnutí tak nerespektuje požadavky § 63 odst. 3 správního řádu. Dále došlo k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a ZoA. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
3. Žalovaný nesprávně argumentoval tím, že nová skutečnost, tj. dluhy žalobce v ČR, které musí uhradit, a dvě dcery žalobce, o které se musí postarat, je nutné brát za novou skutečnost. Žalovaný dále pochybil, jestliže žalobci neudělil humanitární azyl podle § 14 ZoA. Žalobce nerozporuje, že v případě humanitárního azylu se plně uplatňuje správní uvážení. Dále obsáhle citoval judikaturu týkající se správního uvážení. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004. č. j. 5 Azs 47/2003-48, podléhá rozhodnutí, které se zakládá na správním uvážení, přezkumu soudu pouze v tom směru, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Žalobce se domnívá, že žalovaný nereflektoval judikatorní závěry NSS, neboť z napadeného rozhodnutí nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či ZoA. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení dospěl k závěru, že se v případě žalobce jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 2 odst. 1 písm. f) ZoA.
5. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého pobytu v ČR, neboť pozbyl pobytové oprávnění kvůli výkonu trestu odnětí svobody za spáchání trestného činu. V případě žalobce nejsou naplněny důvody pro udělení azylu.
6. Po posouzení důvodů uvedených při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný zjistil, že žalobce uvedl pouze jednu novou skutečnost, že v současné době má velký dluh na sociálním a zdravotním pojištění a za právníka, a tak by chtěl na území ČR zůstat, aby mohl tyto dluhy splatit. Tato nová skutečnost neprokázala žádnou podstatnou změnu okolností žalobcova případu ani ji žalovaný neshledal za pádný důvod, na základě kterého by změnil své rozhodnutí či měl jen důvod správní řízení opakovat. Další novou skutečností je fakt, že žalobce má na území ČR dvě dcery, o které se musí postarat. Tato skutečnost však byla žalobci známa již při podání jeho první žádosti o Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

udělení mezinárodní ochrany. Hlavní důvody žalobcovy žádosti jsou, že se nechce vrátit do vlasti a chce si na území ČR legalizovat pobyt a vydělat finanční prostředky na splacení svých dluhů.

7. K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, žalovaný uvedl, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako nepřijatelné podle § 10a odst. 1 písm. e) ZoA. Současně má za to, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na obsah správního spisu.

Posouzení věci

8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, s čímž výslovně souhlasil žalovaný; souhlas žalobce se v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu presumuje, neboť se ve stanovené lhůtě ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku nevyjádřil k výzvě, zda s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí.
9. Žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
11. Dne 21. 11. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.
12. V poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 12. 2024 žalobce uvedl, že do ČR přicestoval již v roce 2002, od té doby byl ve Vietnamu jen dvakrát, v letech 2013 a 2014. V ČR měl dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, posléze i trvalý pobyt, o který ale přišel kvůli odsouzení za drogovou trestnou činnost, ve výkonu trestu strávil 4,5 let. O mezinárodní ochranu v ČR již žádal v roce 2024. Ohledně důvodu podání nynější žádosti uvedl: *„Důvody mám stejné, jako jsem měl v předchozím řízení. Mám dcery, které jsou nezletilé a sama matka není schopna se o ně finančně postarat. Chtěl bych být s dcerami a mojí družkou (matkou mých dcer), chtěl bych jim pomáhat. V současné době mám také velký dluh na sociálním a zdravotním pojištění a za právníka. Chtěl bych tu zůstat, abych mohl dluhy postupně zaplatit.“*
13. Z opisu evidence rejstříku trestů fyzických osob soud zjistil, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 8. 2020, sp. zn. 5 T 11/2019, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2020, sp. zn. 15 To 62/2020, odsouzen za trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 96 měsíců. Podmíněně propuštěn z výkonu trestu byl usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 15. 12. 2023, sp. zn. 2 PP 217/2023, a to při stanovení zkušební doby v délce 5 let.
14. Žalovaný rovněž opatřil Informaci OAMP nazvanou Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu z června 2024. Nevyplývá z ní žádná relevantní změna poměrů, která by měla dopad na postavení žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu.
15. Podle § 10a odst. 1 písm. e) ZoA platí: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. Dle § 11a odst. 1 ZoA: „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
17. Podle § 25 písm. i) ZoA: „Řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
18. K opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu se již mnohokrát ve své judikatuře vyjadřoval NSS. Podle závěrů jeho rozhodovací praxe platí, že odůvodnění rozhodnutí o opakované žádosti musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr žalovaného, „1) že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, odst. [19], obdobně rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, odst. [23] a [24]).
19. Z judikatury NSS (srov. rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS nebo usnesení téhož soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Azs 236/2022-33, a další) také plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65).
20. Pokud jde o samotné žalobní body, předepisuje § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stanoví, že žaloba musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2005, č. j. 6 Azs 101/2004-52, uvedl: „Žalobní musí být formulován konkrétně, aby byl jasně vymezen předmět soudního přezkumu. Připuštěním vágních a nekonkrétně formulovaných žalobních bodů by toto ustanovení ztratilo smysl.“ Žalobní bod je tedy spojením jak skutkových tvrzení, tak i jejich právního posouzení.
21. Z toho důvodu nelze za řádně uplatněný žalobní bod považovat žalobcem tvrzené „porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a ZoA“, neboť jen z výčtu údajně porušených ustanovení správního řádu a ZoA nelze dovodit, čím tato ustanovení snad měla být porušena. Taková námitka tedy nevytváří pro soud žádný procesní prostor pro zkoumání napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení, v němž jedině se může soudní přezkum odehrávat (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Totéž lze Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konstatovat ve vztahu k tvrzení, že napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky ČR v podobě Úmluvy o právním postavení uprchlíků a že porušuje žalobcovo právo na život dle čl. 6 Listiny a čl. 2 Úmluvy.

22. Pakliže žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že se nedostatečně zabývá jednotlivými důvody pro udělení azylu, pak jde o námitku nepřipadnou. V projednávaném případě žalovaný řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu zastavil podle § 25 písm. i) ZoA. Vůbec tedy nepřistoupil k jejímu meritornímu posouzení, které se v těchto případech neprovádí dle § 10a odst. 2 ZoA (k tomu srov. i rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2024, č. j. 7 Azs 30/2024-26). Jakákoli argumentace, která se opírá o to, že žalobce snad splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany, je proto mimoběžná, neboť relevantní je pouze argumentace tvrdící, že žádost o mezinárodní ochranu měla být věcně posouzena (srov. usnesení NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Azs 54/2023-37).
23. Za zcela nesrozumitelnou považuje soud žalobcovu námitku, podle níž *„Zejména je třeba uvést, že správní orgán v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentuje tím, že nová skutečnost, že má v ČR dluhy, které musí uhradit, a navíc zde má svoje dcery, o které se musí postarat, je nutné brát za novou skutečnost.“* Z napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že obě tyto žalobcem tvrzené skutečnosti naopak žalovaný za nové skutečnosti, které by umožnily meritorně posoudit žalobcovu opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nepovažoval. Soud již shora uvedl judikatorní závěry, podle nichž je meritorní posouzení opakované žádosti výjimkou, takže je zdůvodnitelné jen novými skutečnostmi či zjištěními, která mají jistou novou kvalitu oproti skutečnostem tvrzeným v původní žádosti či zjištěným v průběhu řízení o ní. Jednou z těchto kvalit je jejich novost: musí se jednat o skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení [§ 11a odst. 1 písm. a) ZoA]. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí (str. 3) přesvědčivě zdůvodnil, proč právě tyto skutečnosti tuto kvalitu postrádají: žalobcovy dluhy na sociálním a zdravotním pojištění a u právníka musely žalobci být objektivně známy již v době podání jeho původní žádosti o mezinárodní ochranu (původní žádost byla podána dne 3. 1. 2024), takže je jen jeho odpovědností, že tuto otázku v předchozím řízení netematizoval (na tomto místě soud připomíná, že v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je procesní odpovědností žadatele, aby tvrdil všechny důvody, pro které o udělení mezinárodní ochrany žádá; institut opakované žádosti pak nelze využívat pro nápravu důsledků nedostatečné procesní diligence, resp. pro doplnění tvrzení, která mohl žadatel uplatnit již v dříve). Naopak, své rodinné příslušníky (nezletilé dcery nar. v letech 2008 a 2011), žalobce uváděl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany již ve své původní žádosti, což také sám výslovně uvedl. Pouhé doložení jejich rodných listů pak nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 ZoA. Ostatně, sám žalobce sdělil v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, že má pro podání žádosti stejné důvody jako měl v předchozím řízení. Ze žaloby je přitom zřejmé, že žalobce proti závěrům žalovaného nijak věcně neargumentuje, ale pouze se vymezuje proti jejich zhodnocení. To má však soud za daného stavu věci za správné a odpovídající právní úpravě.
24. Důvodná pak není ani poslední žalobní námitka, v níž žalobce tvrdí, že žalovaný pochybil, když mu neudělil humanitární azyl. I tato námitka je totiž mimoběžná s předmětem věci. Žalovaný vůbec nemohl zvažovat udělení národního humanitárního azylu, když Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobcovu opakovanou žádost o mezinárodní ochranu vyhodnotil jako nepřípustnou a řízení o ní zastavil. Jedná se tu fakticky o totéž, co soud již uvedl při vypořádání žalobcovy námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jakkoli tedy žalobce ve své žalobě prezentuje výbor z judikatury NSS týkající se podmínek udělení národního humanitárního azylu, k jejich aplikaci nemohlo v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dojít, neboť žádost nebyla meritorně posuzována.

25. Je tedy nutno na základě shora uvedeného uzavřít, že žalovaný správně vyhodnotil žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 11. 2024 coby opakovanou ve smyslu § 2 písm. f) ZoA. Žalobce v ní přitom neuvedl žádné nové skutečnosti, které bez svého zavinění nemohl uplatnit již v předchozím řízení. Žalovaný se rovněž zabýval situací v žalobcově zemi původu, tj. ve Vietnamu, přičemž nezjistil, že by tam v mezidobí došlo k takovému vývoji, který by mohl zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto žalovaný dovodil, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu podaná žalobcem je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. e) ZoA a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) ZoA.

Závěr a náklady řízení

26. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 8. července 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.